

<https://vecer.com/kultura/intervju-urban-kuntaric-...>

1 / 15

(INTERVJU) Urban Kuntarič: "S takim žmohtom sem tega Cankarja govoril!"

Z dobitnikom Večerove nagrade za izstopajoče igralske dosežke v **SLG Celje** o tem, kaj si želi delati in za koga želi delati. "Moje malo vodilo v življenju je, da spoznaš carske ljudi in delaš carske stvari."

Urban Kuntarič: "Zdi se mi nujno, da kot igralec gledaš svoje kolege in se od njih učiš, da vidiš, kako in kaj delajo različni režiserji in da spremljaš, kaj je v danem trenutku aktualen in relevanten teater. Imam pa seveda tudi kolege, ki ne vidijo nič, mnenje pa imajo o vsem." ROBERT BALEN

Petra Vidali

Datum 12. oktober 2026 06:00

Čas branja 17 min

A- A+

Poslušaj • 17 min

Čeprav sva tukaj zaradi gledališča, **Slovenskega ljudskega gledališča Celje** in Večerove nagrade za izstopajoče igralske dosežke, ne morem mimo vaših še čisto svežih filmskih dosežkov. Na podelitev nagrade v Celje ste prišli iz Strasbourga, kjer je bil na festivalu film Dekle noči Luke Marčetiča, v njem pa ob Lari Wolf vi v glavni vlogi ...

"Drži, prišel sem naravnost iz Strasbourga, kjer je bil film predvajan v tekmovalnem programu FEFFS-a, Festivala evropskega fantazijskega filma. Še pred tem pa smo bili v Austinu, v zvezni državi Teksas, kjer smo na Fantastic Festu, največjem festivalu žanrskega filma v ZDA, zmagali v glavnem tekmovalnem programu. Še vedno se mi ne zdi čisto resnično, da je lahko v konkurenci z Marion Cotillard, Isabelle Huppert, John C. Reileyjem in podobnimi težkokategorniki zmagal film iz male Slovenije. Toda žirija sama nam je povedala, da so bili takoj složni z izborom. Ker je film nekaj popolnoma novega in čisto posebnega, medtem ko so bili drugi 'že videni'."

Ogromen festival, si predstavljam?

"Zelo velik, vendar je vse na enem dogajalnem prostoru. V Strasbourgu se festival dogaja v štirih kinematografih, festival Sitges v Španiji, na katerega gremo kmalu, je prav tako razkropljen po celem obmorskem katalonskem mestecu, v Austinu pa se vse dogaja v ogromnem multipleksu. Teksaški festival je bolj namenjen fenom,

oboževalcem grozljivk, trilerjev in fantastičnih filmov, FEFFS in Sitges pa sta bolj evropska – fokus je na filmskih industrijah, ustvarjalcih, agentih ..."

Slovenska premiera bo čez nekaj dni, na Festivalu slovenskega filma v Portorožu. Kdaj pa ste film snemali?

"Od februarja do aprila 2024. Ja, toliko časa traja. Tudi ko je film že narejen, se ga najprej prijavlja na številne festivale, saj si vsakdo želi imeti čim bolj pompozno svetovno premiero. Redno distribucijo pa naj bi v Sloveniji začeli februarja. Komaj čakam, da film vidi slovensko občinstvo. To je črna komedija. Nekateri štos in poante so se dobro obnesli tudi s tujim občinstvom, a je zaradi sloga Lukovega pisanja veliko tudi v samem jeziku. Zato mislim, da bo komedija Slovencem še bolj duhovita.

Bova pa z Laro Wolf decembra skupaj tudi na celjskih odrskih deskah v Millerjevem Lovu na čarovnice, ona bo igrala Abigail Williams, jaz pa Johna Proctorja in bova lahko preizkusila še drug diapazon kot v Dekletu noči."

Urban Kuntarič: "Ko nekdo reče, da ga zgodba v teatru ne zanima, si mislim, naj gre v galerijo. Gledališče omogoča tako velik prostor magije, skozi katerega lahko poveš zgodbo, da je škoda, če gledalca izgubiš zgolj z nizanjem lepih slik." ROBERT BALEN

Se veselim obojega. Mislim, da se še ni zgodilo, da bi slovenski film prišel na tak festival, kaj šele zmagal na njem. Gotovo je prezgodaj spraševati, ali to kaj pomeni za vašo kariero. Ampak ali vas mogoče zaradi tega še bolj vleče k filmu? Kaj pomeni za mladega igralca hoditi po takih festivalih, doživeti dobre sprejeme ...?

"Prav za kariero za zdaj res še nič ne pomeni. Mi je pa zelo lepo hoditi na te festivale. Moje malo vodilo v življenju je, da spoznavaš carske ljudi in delaš carske stvari. In festivali so izvrstna priložnost, da spoznaš ljudi in izmenjaš izkušnje. To se mi za zdaj zdi najboljši del tega. Trenutno pa aktivno iščem agenta, ker bi me zelo zanimalo delati tudi v tujini."

Delati ste začeli zelo zgodaj, takoj po študiju igre na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo ste pri triindvajsetih postali član igralskega ansambla v **SLG Celje. No, in po sedmih letih film z vami zmaga na velikem filmskem festivalu, za gledališko delo pa prejmete Večerovo nagrado. Kar v redu, ne? Meni se zdijo to nagrade v ravno pravem času. Kot že potrditev opravljene poti in kot spodbuda za vstop v osrednje delovno obdobje recimo.**

"Zelo sem vesel obeh nagrad in zelo sem vesel, da sem ju dobil zdaj. Ker sem letos oziroma lani začel dobivati občutek, da sem postal kot igralec suveren. Sedem let v Celju z res konkretnimi vlogami mi je dalo kondicijo in možnost za razvoj igrskega izraza. Od sezone komedije naprej, ki se je začela z meni ljubim študijem Krajskih komedijantov z režiserjem Diegom de Breo, prav vidim, kako rastem z vsako vlogo, kako si vedno bolj pustim in jemljem prostor."

Se lahko samo strinjam. Vam torej ni žal, da ste šli tako zgodaj v Celje in v redno službo?

"Po karakterju sem ziheraš in mi stalna zaposlitev zelo ustreza. Sploh pa v Sloveniji, kjer za svobodnjake na žalost ni dovolj priložnosti. Stalna zaposlitev prinese finančno gotovost, prinese pa tudi stalni pogon. Da ti konstantno možnost ustvarjati. Pred kratkim sva bila z igrskim kolegom, ki je prav tako član ansambla v institucionalnem gledališču, skupaj na delavnici, in ko sva se pogovarjala z vodjo, nama je rekla, da se vidi, da sva utečena. Da imava igrsko kondicijo, ki nama da določeno vehemenco, ki je za igro zelo pomembna."

"Urban Kuntarič je izmojstril lasten igrski modus in dal pomemben pečat presenetljivi gledališki sezoni," je v utemeljitvi zapisala žirija. 📧 KOKA PRESS, KATJA KODBA

Torej se še izobražujete? Kakšne delavnice obiskujete?

"Letos se mi je časovno dobro izšlo in sem se že pred poletjem prijavil na delavnico ReActing as a Star, ki jo podpirajo vsi filmski centri na Balkanu. To je bila igralska delavnica, namenjena spoznavanju mednarodne filmske industrije in mreženju. Septembra pa je DSI (Društvo slovenskih avdiovizualnih igralcev) organiziralo t. i. selftape delavnico, ki pa je bila hkrati namenjena temu, da igralce opazijo casting direktorji, da vidijo, kakšen bazen igralcev imamo v Sloveniji. Ves čas spremljam delavnice doma in v tujini in se jih udeležim, če mi čas to dopušča, saj se mi zdi nujno, da se kot ustvarjalec ne zapreš. Ko ti nekaj postane samoumevno ali postaneš preveč zadovoljen s sabo, začneš stagnirati. Treba je iskati izzive."

"Stalna zaposlitev prinese finančno gotovost, prinese pa tudi stalni pogon"

Ne samo, da ste v stalnem pogonu, v Celju igralci in igralki res igrate nadpovprečno veliko, bi rekla. Ste zasedeni dovolj, ravno prav, preveč?

"Jaz sem kar zadovoljen, da sem zaseden, kolikor sem. Kdaj bom delal, če ne zdaj, ko sem mlad? To ves čas govorim. Saj si prekurjen pa saj bi včasih vse nekam poslal. A če si zdaj ne bom nabral kilometrine ... Pri petdesetih si je ne bom. Takrat bi vendarle morala biti večina dela že oddelana. Denzel Washington je enkrat tako lepo rekel, da je življenje razdeljeno na tri dele: v prvem se učiš, v drugem služiš, v tretjem pa vračaš/poučuješ."

Spomnim se vaših prvih opaznejših vlog v Celju, v Klincu recimo pa v otroški predstavi Heidi ...

"Ja, Klinc mi je prinesel prvo večjo vlogo, ki ni bila v otroški predstavi. Potem pa je prišel umetniški vodja Miha Golob in smo res začeli dobivati priložnosti. Začeli so prihajati mladi režiserji in ti so hoteli delati z mladimi igralci. To je bil prelomen moment, ko je gledališče kar naenkrat zadihalo. Kar sem rekel v zahvalnem govoru ob nagradi, mislim res: da imamo enega najboljših ansamblov."

Od Heidi ... UROŠ HOČEVAR

V sezoni, za katero ste nagrajeni, Cankarjevi sezoni, ste igrali v treh predstavah. Cankar je klasika, je kanon, ampak vseeno niste kar dobili klasičnih vlog, ker so bili to večinoma avtorski projekti. Imate raje že povsem izdelane like ali jih radi na novo ustvarjate v takšnih projektih?

"Težko rečem. Predvsem imam strašno rad tekst. Zdaj bomo začeli delati Millerjev Lov na čarovnice in se zelo veselim. Hkrati imam pa tudi zelo rad možnost improviziranja in eksperimentiranja. Kurent (Zvezde gledamo, da ne bi videli sveta) se mi je zdel tak fenomenalen projekt. Imeli smo prednapisan tekst, a ker je bila predstava pripovedna, je omogočila, da smo iskali najrazličnejša sredstva, kako povedati zgodbo. In to me v gledališču najbolj pritegne. Ko nekdo reče, da ga zgodba v teatru ne zanima, si mislim, naj gre v galerijo. Gledališče omogoča tako velik prostor magije, skozi katerega lahko poveš zgodbo, da je škoda, če gledalca izgubiš zgolj z nizanem lepih slik. Nazaj k Cankarju: moj najljubši del pretekle sezone je bil lik Župnika v Hlapcih. S takim žmohtom sem tega Cankarja govoril. Zelo rad imam tekst in zelo rad imam jezik. Zato sem prej omenil Krajske komedijante, ker sem užival pri tistem arhaičnem jeziku. Pa ko smo v isti sezoni delali Shakespearjev Sen kresne noči in pa Kokkolo z dialektom. To mi je bilo fenomenalno in ohranjanje, razvijanje in igranje z jezikom štejem za

<https://vecer.com/kultura/intervju-urban-kuntaric-...>

8 / 15

eno ključnih poslanstev našega poklica."

... do Hlapcev UROŠ HOČEVAR

Ko sem se pripravljala na ta pogovor, sem pomislila, kako so se vprašanja za igralce spremenila. Včasih smo vse spraševali, katerih klasičnih vlog bi si želeli. V času snovalnega gledališča pa se zdi vprašanje precej mimo ... Imate vi takšen seznam?

"Ne seznama vlog, bolj dramskih tekstov. Dobro, imam eno vlogo, ki bi si jo res želel, in sicer Bricka v Williamsovi Mački na vroči pločevinasti strehi. Kot dijak sem gledal to predstavo v MGL-ju v režiji Ivice Buljana. Tudi predstava v režiji Jana Krmelja v Mariboru je bila dobra. V osnovi pa je to res dobro napisan tekst seveda. In še imam tekstov: Kosmačevega Tantadruja, Brechtovo Mater Korajžo ... In še nekaj bi si želel: igrati v dobri komediji, v takem pravem 'kasa štiklcu', kjer lahko iz predstave v predstavo piliš svoj izraz, šale, prizore in iz večera v večer poskušaš bolj nasmejati publiko."

"Zelo rad imam tekst in zelo rad imam jezik"

Zakaj ne pride v Celje več gledalcev iz Ljubljane?

"Ker je daleč. Meni ne, jaz se v Celje vozim vsak dan. Toda ljudje v Ljubljani so precej razvajeni. Še do Mladinca jim je daleč, da o Drami na Litostrojski ne govorim. Cela drama. Sam se za dobro predstavo z veseljem zapeljem tudi drugam. V MGL-ju in ljubljanski Drami verjetno vidim vse, v Novo Gorico, Maribor in Koper grem gledat, če mi priporočijo kolegi, enako v Mladinca. Zdi se mi nujno, da kot igralec gledaš svoje kolege in se od njih učiš, da vidiš, kako in kaj delajo različni režiserji in da spremljaš, kaj je v danem trenutku aktualen in relevanten teater. Imam pa seveda tudi kolege, ki ne vidijo nič, mnenje pa imajo o vsem.

Moram priznati, da mi je vzor Marko Mandić – ne nujno izrazno igralsko, toda njegova energija je nalezljiva. Kaj vse hodi on gledat! Usede se v avto in se odpelje na predstavo na sever Nemčije. Poleg vseh vaj, poleg vseh filmov in avtorskih projektov. Res živi za to. Kadar sem utrujen in se mi ne da na predstavo, si rečem: 'Mandić se zdaj vozi v nek Schleswig-Holstein gledat dvanajsturnega Hamleta; spokaj se že v Dramo!'"

Ko omenjate Marka Mandića – tli tudi v vas kakšna želja po povsem avtorskih projektih?

"Ne bi se lotil tako kot Marko, nimam takega fizisa in me to niti ne vznemirja, prej bi se lotil kakšne pripovedne predstave. Videl sem posnetek monodrame po Kleistovem romanu Michael Kohlhaas, ki so jo delali v Angliji. Ali pa to, kar je naredil Andrew Scott: celega Strička Vanjo kot monodramo. Izjemno! To bi me zanimalo. Ampak počasi, mislim, da je treba še dozoreti. Pa tudi, da se česa takega lotiš, je fino, če si že ime. Da ljudje rečejo: u, Kuntarič ima monodramo, gremo gledat!"

Izmojstril sebe in dal pečat sezoni

"'Cankarjeva sezona' je od članic in članov igralskega ansambla SLG Celje zahtevala popolno predanost. Vsi so bili zasedeni v več predstavah in v vsaki so bili praviloma večkratno zasedeni. Nove interpretacije po motivih Cankarjevih besedil so bile bogate, ker so igralka in igralci v njih požrtvovalno in entuziastično sodelovali kot sokreatorji in izvajalci koncepta.

Urban Kuntarič je poskrbel za suveren vstop v ta cankarjanski kozmos v uprizoritvi Zvezde gledamo, da ne bi videli sveta. Občutljivo je pomagal ustvariti ambivalentnost lika Kurenta in skupnostnega odnosa do te emblematične in enigmatične posebitve umetnosti.

Izrazito je izstopil v uprizoritvi Hlapci. Ob vseh sijajnih premestitvah, posodobitvah in aktualizacijah je njegov lik podjetnika in predsednika sveta staršev Petra Betaja predstavljal najbolj pomenljivo prezasedbo. Urban Kuntarič nas je tako v vlogi populističnega predstavnika kapitala kot v vlogi Župnika s premišljeno in poglobljeno interpretacijo pripeljal ne samo do obsojanja sprevrženih nosilcev družbene moči, temveč tudi do tega, da smo preizprašali svojo vlogo, soudeležbo, krivdo in greh.

V epilogu sezone, uprizoritvi Na klancu (45.9652° N, 14.2959° E), je prav tako odlično opravil zelo težko nalogo posrednika, motivatorja, zabavljača, animatorja.

Od vlečenja meha na veselici v prvi uprizoritvi do pogrebne spreveda v deželi siromakov na klancu siromakov je Urban Kuntarič izmojstril lastni igralski modus in dal pomemben pečat presenetljivi gledališki sezoni," je v utemeljitvi zapisala žirija, ki so jo sestavljali Petra Vidali, Iza Strehar in Luka Marcen.

Da se vrnem k prejšnji temi: igralski kolegi pridejo sicer po navadi na premiere in to jih naredi precej drugačne od repriz, ne?

"Jaz sem velik fen popremierskih predstav. Na premiero pride navijaška publika. Tudi če igraš dramo, se bodo smejali, pač kakšnim čisto gledališkim štosom, na katere publika kasneje ne bo reagirala. Zato imam rad popremierske publike, ker so v resnici bolj iskrene. Zanje se moraš bolj potruditi, hkrati si pa že utečen in nimaš treme. Malo treme že, kot pač vsakič, preden stopiš na oder, ni pa konstantne presije. Pred premiero si moram vsakič reči: 'Dobro, Urban, ljudje so prišli gledat zgodbo, ne tebe, ki si živčen.' Pa vseeno ti hodi po glavi: 'Pa kaj bo ta rekel pa kaj bo žena rekla pa kaj bo kritika rekla?!' In si v glavi, namesto da bi bil s soigralcem."

Kako vpliva umetniško vodstvo na vaše sprotno delo – po tem, ko so repertoar in zasedbe postavljeni?

"Večina umetniškega dela se zgodi pred sezono. Problem v Celju je mogoče to, da je umetniško vodstvo vezano z direktorsko funkcijo, ta pa se kaže med sezono, ko je treba reševati težave. Kar pa se umetniškega vodstva tiče: skoraj bolj od tekstov je pomembna izbira režiserjev. Najboljše je, če pridejo režiserji navdahnjeni – in spočiti. Mladi režiserji so po navadi zelo zagnani, a če delajo že šesto režijo v letu in pol, se seveda pozna. Žalostno je, če vidiš, da so se za osrednje teatre potrudili, za nas pa manj. Seveda pa razumem, so v poziciji, ko morajo zagrabit vsako režijo, ki se jim ponudi, in nekje se morajo spočiti. Če pa je režiser navdahnjen, spočit in če je zasedba dobra, se zna zgoditi kaj res dobrega in to se je potrdilo v prejšnji sezoni. Pri

Zvezde gledamo, da ne bi videli sveta je zgodba Kurenta režiserja Jerneja Potočana res intrigirala, pri Na klancu, ki je bil ogromen projekt, pa je je bil režiser Tin Grabnar v res dobri kondiciji, ker ima mnogo izkušenj z velikimi projekti, kar mu daje neverjetno mirnost in zbranost."

Tudi med mlajšo generacijo režiserjev in režiserk pa nekateri veljajo za izrazito neusmiljene, ekstremno zahtevne, tako da je kak stalni ansambel kdaj tudi že protestiral. Recimo Nina Rajić Kranjac ima tak sloves.

"Tako bi delal z njo."

Razumljivo. Vseeno pa mlajše generacije igralcev več ne sprejemate nekaterih prej samoumevnih praks, ne?

"Mladi ustvarjalci znajo postaviti mejo: vi ste se lahko tako obnašali, mi pa tega več ne toleriramo. Kaj naj rečem? Ne gremo se več njihove igre in to se mi zdi super. Zadovoljen sem, da imamo zdrave odnose in jih postavljamo kot prioriteto. Ko slišiš starejše kolege, kako so jih razturavali na akademiji ... Še ko smo mi šli na akademijo, so nam razlagali, da te na akademiji razstavijo in potem sestavijo na novo – ne vem, jaz nisem imel te izkušnje. Ni več gurujev, ki bi jim dovolil vse, ker bi bil neskončno hvaležen, da si sploh bil sprejet. Ne, sprejeli ste me, ker sem očitno nekaj pokazal, zdaj pa morate tudi vi v izobraževalnem procesu nekaj dati od sebe."

ROBERT BALEN

Katera doktrina igre pa je vas izoblikovala? Psihodrama na primer ni vaše področje, ne?

"Ne. Sem pristaš tega, da na odru moramo biti osebni, ne pa privatni. Ko delam lik, se me mora dotakniti. Če se me ne dotika, je to, kar govorim, brezveze. A za to mi ni treba brskati po svoji psihi in svojih travmah. Preveč sem slišal o ljudeh, ki so bili ranjeni zavoľjo umetnosti. Ne strinjam se z Ignacijo Fridl Jarc, da mora umetnik trpeti za to, da lahko kaj naredi. Po tej logiki gremo lahko vsi nazaj v Cukrarno in bo slovenska umetnost spet cvetela!"

Ne brskate torej po psihi in travmah, kako pa vstopite v vlogo?

"Na akademiji je bil moj mentor Boris Ostan in učil nas je po metodi Jacquesa Lecoqa, se pravi fizičnega gledališča. Kar mi je všeč pri naši akademiji, je, da ni samo ene smeri, ampak predstavi široko polje možnosti, iz katere si vsak sestavi svojo metodo. Pri Lecoqu mi je bilo všeč, da gradnjo lika začnemo iz telesa, in še zmeraj se

poslužujem tega, da poskušam najti neko hibo, držo, hojo, mahanje z rokami ..., ki mi potem pomaga vstopiti v vlogo. Nasploh pa velja, da veliko razmišljam o vlogi in se sprašujem, kako najbolj efektivno prikazati njeno bistvo, esenco. Vsekakor pa vedno stremim k temu, da se na odru zabavam. Nočem biti dolgočasen sebi in nočem biti dolgočasen soigralcu. Če to izpolnim, potem se zna zgoditi, da bom tudi gledalcem zanimiv."

Prej ste se dotaknili kulturnopolitične realnosti. Zelo natančno ste jo napovedali v Hlapcih tik pred volitvami.

"Grozljivo je, kako natančno. Po predvolilnih anketah smo mislili, da morda ne bodo več aktualni, pa smo se na žalost zmotili."

"V nasprotju s filmom ali likovno umetnostjo ali literaturo ali glasbo, ki imajo ta privilegij, da ostanejo in bodo morda lahko aktualni čez dvajset let, mora biti teater aktualen zdaj"

Ja, če pomislimo na novi Strokovni svet za reformo vzgoje in izobraževanja ... Kako aktualno mora biti gledališče in na kak način?

"V nasprotju s filmom ali likovno umetnostjo ali literaturo ali glasbo, ki imajo ta privilegij, da ostanejo in bodo morda lahko aktualni čez dvajset let, mora biti teater aktualen zdaj. V trenutku, ko je predstava postavljena. Lahko je še tako banalna komedija, pa bo bolj zarezala in zarezonirala z ljudmi, če bo na neki način aktualizirana, v stiku s časom. Teater ne sme biti 'prstom u oko', ne sme dobesedno reči: pogledjte, to je problem, nujno pa mora – z metaforo, mogoče potujitvijo, z odmikom – govoriti o svetu, v katerem je. Če ne, je brezveze. Nič pa nimam proti gledališču, ki je na neki način eskapistično, če to naredi s komentarjem, če je takšno zavestno. V vsakem primeru pa je potrebna zavest, da to delamo za publiko. In ne samo za teatrsko publiko, za insajderje, temveč za občo publiko. Nekaj najlepšega je narediti predstavo, ki nagovori zelo široko občinstvo in jo ljudje res želijo gledati. "

Takšne so bile gotovo predstave v prvi Golobovi, "celjski" sezoni. Drugo preteklost ste najbrž veliko igrali, ne?

"Pa bi jo morali še več, saj so jo ljudje res prepoznali kot svojo. To je predstava, ki je postavila zmogljivosti gledališča čisto na mejo. Na žalost je šla z repertoarja, ker je bila tako zahtevna za ponovitve. Zahtevala je dve obnovitveni vaji, zaradi njene dolžine pa naslednji dan ni smelo biti na programu ničesar in tako naprej. Res je je škoda."

Je še kaj, kar bi radi povedali ob Večerovi nagradi?

"Lepo mi je, ko slišim reči ljudi, ki gredo iz gledališča: 'Mater, je bilo lušno, zakaj ne grem večkrat?!' No, to bi si želel – da tega ne bi samo rekli, ampak da bi dejansko večkrat prišli."

<https://vecer.com/kultura/intervju-urban-kuntaric-...>

15 / 15

 ROBERT BALEN